

נכדו של אטילה כבול בשרשרת ומדוע מרשים לי לעשן באוטובוס

נצר לגזע כנענים רום יחס

בעצמי כמה חוקים עירוניים, את תקפם ועילותם. התחלתי מזה שקניתי רבע קילו גרעינים לבנים והלכתי לפצחם בהצגה יומית בקולנוע.

נכנסתי עם שק הגרעינים לקולנוע פאר וישבתי בשורה 8 כסא 12. כל המקומות סביבי היו תפוסים. עוד לפני שכבה האור באולם התחלתי בפיצוח וככה המשכתי עד שגמרתי את כל הרבע קילו, מלבד הפסקה קצרה שעשיתי כאשר הקרינו על הבד את ההודעה שאסור לפצח גרעינים. אף אחד לא ביקש ממני להפסיק, ואף שוטר לא עשה לי פרורס.

למחרת קניתי קופסת סיגריות והתחלתי לעשן באוטו-בוסים. כל כך הרבה אנשים סיפרו נסים ונפלאות, על איך שתפסו אותם לעשן וקנסו אותם בחמש לירות, שהייתי בטוח שלא אגמור את הסיגריות הראשונה. אבל איפה? אני מעשן כמו קטר, אולי שלש סיגריות לקו 5 עד הקסטל ואף אחד עוד לא אמר לי להפסיק.

יוסי-יום אני נוסע באוטובוסים בכל מיני כחנים בשביל לעשן סיגריות, ועוד לא ראיתי שוטר לפני העינים. כבר כמה ימים שאני משתעל ואולי כבר יש לי סרטן מהעשן, והמסטררה עדיין איננה. איפה אתה, ניצב בן-ישי? למה אתה לא עושה משהו להציל את החיים של החבר שלך? החלטתי לתת לעצמי עוד שבועיים. אם עד אז לא אפגוש שוטר, אערוך הפגנה שקטה לפני בנין הסוכנות. בינתיים, בין יריקת דם אחת לשנייה אני משתדל לעבור את הכביש במקום שאין בו איתנועה ולחצות בצומתי דרכים בעלי רמורים, כשהאור אדום.

אני חושב, שאין תענוג יותר גדול מלחצות את הכביש כשהאור האדום נדלק, שמתי לב, שבמעבר החציה להולכי רגל ברחוב פרישמן פינת דינגו, יש קבוצות מאורגנות גדולות שכל התפקיד שלהם בחיים זה לחצות באור אדום, דוקא כשמסתובב שם שוטר. כבר פעמיים הגשתי בקשה להצטרף לקבוצה מאורגנת כזאת, אבל לא רצו לקבל אותי מפני שאני משתעל.

כיון שאין לי סבלנות לחכות עד שיתפסו אותי, אני מרשה לעצמי לסכם כבר עכשיו את המחקר בבעית חוקי העזר העירוניים: חוקי העזר הם באמת לעזר. הם כמו קבאים לנכה שעליהם מדדים האזרחים מעל לראש העיריה. אני לא יודע למה הם עושים את זה. אולי זו נקמה על שלא ניקו להם את היס?

כה אמר טוסבראהינדי

החיים מה זה?
החיים זה ריפוי-ביעיסוק אחד גדול.

הלכתי למעון, הנמצא במפרץ חיפה, לא הרחק מנמל הדייגים של הקישון. זה שהכלבים קבלו את פני בניחוח, זה טבעי. אבל גם גברת קוניגשטיין יצאה לקבל את פני כשראתה את כל הכלבים רצים אלי עם שיניים חרוקות, צעקה לעומתי:

אל תפחד! הם לא עושים שום דבר! בדיוק ברגע זה הרגשתי כיצד שתי סיכות חדות ננעצות בכשר שוקי. הסתכלתי למטה והנה, כלב קטן שחור נועץ את שיניו בכשר רגלי, כאילו הייתי לומומבה.

פוייה! צעקה גברת קוניגשטיין על הכלב הקטן שנשך אותי. פוייה לך! אסור לעשות דברים כאלה! ואימה עליו באצבע עד שהכלב הקטן ברח כשמוסר כליות רודף אחריו. מעון הכלבים של אגודת צער בעלי כלבים הוא מחנה, המורכב מבניינים חרבים למחצה, מרוצפים כלבים מכל המינים: החל מהפינצ'רים העזרים, שאליהם השתייך הנשכן הקטן, וכלה בכלב-ירועים גרמניים ובלגיים. יותר גדולים מאלה לא היו, אך גם אלה הספיקו כדי להשיל אימה על צמחוני כמוני.

סיפרתי לגברת קוניגשטיין על רצוני העז לאמץ כלב, וביחוד כלב עזוב, שאין לו בעלים. לו הייתי בא ומבשר לה על זבייה במפעל הפיס, לא הייתה שימחתה גדולה יותר. דמעה של גיל נקחתה בסירת עינה.

קח את פוינטר, אמרה לי. יופי של כלבה, פוינטר אנגלית טהורה-גזע. פוינטר! פוינטר! קראה בקול רם. כלבה קטנה מדובללת אוזנים, בעלת פרופוז פלוסופי עזוב, הלוכשת סחר אדום, באה בריצה מאי-שם.

מה הוא הסודר האדום הזה? שאלתי. זה כני שהיא לא תתקרה. כבר הייתה חולה אצלי, והבראתי אותה. עכשיו אני מפתח שתקבל דלקת-ריאות. היא כלבה יוצאת מהכלל. ביום כיפור מלאו לה ששה שבועות ואתה יכול לעשות חשבון בת כמה היא היום. היו לה עוד שלושה אחים. האשה שלה חלתה והבעל לא ידע כיצד לספל בגורים. הוא הביא אותם אלי. באיזה מצב נורא הם היו, אל תשאל (לא שאני). כולם היו חולים ועל האוזנים — ים של קרציות. התחלתי לספל בהם, אבל אחרי כמה ימים בא הסבא שלהם, נורא מרוגז, ולקח שלושה. את פוינטר השארתי לעצמי. לקחתי אותה הביתה וטיפלתי בה כמו בילדה שלי. אבל יש לי כבר שלושה כלבים בבית ואין לי יותר מקום. תאר לעצמך: כל היום הייתה צדה!

צדה מה? גיקים?
השתגעתי? אצלי אין גיקים בבית. צדה מפות, מפות, מילות, וילונות, כרים, כסותות. את הכל הייתה קורעת לגורים. איזה מותק, איזה חומד...
נו, וכמה היא עולה?
לא פחות מארבעים לירות. היא כלבה גועית ויש תעודה על ארבעה דורות.

ומשהו יותר זול, אין לך?
בטח יש! הנה, יש נאחה, ויש... אה. זה בדיוק בשבילך! מה דעתך על כנעניות?
לא הייתה לי שום דעה על כנענים, מלבד זה, שפעם סיפרו שהם רוקדים עירומים לאור מדורה סביב פהל אשתורת. כאשר ראתה גברת קוניגשטיין שאני טיפוס קשה, שלא יכול להתחיל, הציעה לי עוד שתי חיות לבחירה: את נאחה בת השלוש ואת הארד-סארייד האוהב ילדים. חוץ מזה אני גם יכול לקחת זאב בלגי או גרמני או חתול, מפני שגם חתולים יש שם בכמות בלתי מוגבלת.

הבחירה הייתה באמת קשה. אילו היו להם שני כלבים בלבד, או זה היה פשוט. אבל כשצריכים לבחור כלב אחד מתוך מאה כלבים ושלושים וחמישה חתולים, זה כבר עניין לשיקול-דעת רציני, ומה עוד, שלהחזיק כלב זה לא כל כך פשוט:

קודם כל צריכים לסרוג לו סודר אדום מצמר פשוט או מהאר (גם צמר אנגורה טוב). חוץ מזה צריך להברישי אותו כל ארבע עשרה יום במיברשת קשה ולאבק אותו באבקת-הכסלון נגד כינים ופרעושים, ופעם אחת בחודש — לרחוץ אותו באמבטיה. על פליית קרציות כבר לא מדברים, מפני שזה מובן מאליו.

עכשיו פיתאום כבר לא הייתי כל כך בטוח שהיה לי מזל שקמתי בבוקר עם הרגשה שאני צריך לאמץ כלב. יתכן מאוד שלאמץ סוס יאור זה יותר קל. לכן אמרתי לגברת קוניגשטיין שאני צריך לחזור הביתה ולהתייעץ עם אחתי רשמתי על פיסת נייר את כל הכלבים שהציעו לי: את גזע, מחירם, כסותם ועונתם, ובהסתגנות יחידים הסת-לקתי מהמקום כשעניי פוזלות כל הזמן לצדדים, לבל יפתע אותי הפינצ'ר הקטן עם השיניים החדות, בנשיכת פרידה.

חוק העזר העירוני

כאשר איזה בן-אדם שומע שיש לעירייה חוקי עזר עירוניים, הוא מיד ממה בנפשו, שלפי השם, החוקים האלה עוזרים למישהו. אבל למי? עשיתי משאל פרטי קטן בין כמה משלמי מסים וגיליתי שדעותיהם חלוקות. היו כאלה שהיו סבורים שהם עוזרים לעיריה והיו כאלה שהיו סבורים שהם עוזרים לאורה.

נוכה חילוקי הדעות התהומיים, החלטתי לצאת ולבדוק

ביום החמישי שעבר קמתי בבוקר משנתי עם הרגשה חזקה שאני צריך לאמץ לי כלב. אם תשאלו אותי למה דוקא כלב, אגיד לכם את האמת: שאינני יודע. באותה מידה ממש יכולתי להתעורר עם הרגשה שאני זקוק לסוס יאור. זה פשוט מזל שזה היה כלב.

יש שלש דרכים חוקיות להשגת כלבים לצורכי-בית. הראשונה היא — לקנות כלב בחנות לכלבים ותוכיים של גב' איכילוב, השנייה היא — לגנוב כלב ברחוב. והי שלישית — לבקש כלב מחנות הצעצועים של נויפלד בחיפה. נסעתי לחיפה, לחנות הצעצועים של נויפלד, ברחוב ארלוזורוב 7, שהיא המרכז העולמי של אגודת צער בעלי כלבים החיפאי (זהו לעת עתה האיגוד היחיד שאבא חושי הצליח לשכנעו להעביר את משרדו הקבוע לעיר הכרמל). מאחורי הדלפק עמדה גברת אלוגי, ומכרה לזוג צעיר דובון חום ומדובלל בשלוש וחצי לירות. אחרי שהלכו עם הדובון, שאלה אותי אלוגי מה אני רוצה. אמרתי שאני רוצה לאמץ לי כלב.

זה יוצא מהכלל שסברה רוצה לאמץ כלב. איזה כלב אתה רוצה?
"איזה שיש".

יש כל מיני כלבים. יותר ממאה כלבים יש לנו, מכל המינים. תגיד מה אתה רוצה?
"אני רוצה כלב בינוני, לא קטן, אבל גם לא גדול. גם קצת נובח וגם קצת נושך, אבל לא ברצינות".

פוינטר, בעלת הסודר האדום

אולי תרצה את הנכד של אטילה?
"אטילה? את בטוחה שזה הנכד של אטילה?"
"מאה אחוז בטוחה. זה נכד של אטילה עם תעודה של ארבעה דורות".

(הרהרתי לרגע. בסוף חשבתי שלא יזק לי להחזיק בבית את נכדו של מלך ההונים קשור בשרשרת.)

זה לא מה שאתה חושב? אמרה אלוגי. זה לא בן אדם, זה כלב. כלב זאב יוצא מהכלל יפה. הסבא שלו הוא אטילה, באחירות, רוצים בשבילו ארבעים לירות. זה לא כלב מהמעון. זה כלב מבית טוב.

(אני מוכן לאמץ כלב, אבל לא בארבעים לירות, מפני שבשלושים וחמש אפשר לשכור פטיכולוג שמוציא לך מהראש רצון לאמץ כלב.)

אם אין לך כל-כך הרבה כסף, אמרה אלוגי, אז לך למעון הכלבים ותבחר לך כלב מתאים. אולי אתה רוצה כלב שנושך ילדים קטנים?

חס ושלום! מיהרתי לענות. יש לי ילד קטן בבית. אם ככה, אז באמת הוא לא טוב בשבילך. זה כלב מצויין ונקי, אבל שונא ילדים קטנים מפני שפעם זרקו עליו אבנים. הכי טוב שתלך למעון ותבחר לך אחד שם.